

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0397 van 16 juli 2013
in de zaak 1112/0075/A/2/0066

In zake: het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente ZELE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Stefan WALGRAEVE
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimtelijke Ordening, afdeling Oost-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Veerle TOLLENAERE
kantoor houdende te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomende
partij :*

de nv [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter FLAMEY en Pieter Jan VERVOORT
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 23 september 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimtelijke Ordening, afdeling Oost-Vlaanderen van 12 augustus 2011 waarbij aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van drie windturbines en het weigeren van één windturbine.

De bestreden beslissing heeft betrekking op percelen gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

2.

De Raad heeft met een tussenarrest van 19 februari 2013 met nummer A/2013/0068 vastgesteld dat de milieuvergunning voor de windturbines door de Minister voor Leefmilieu werd geweigerd op 13 december 2012, maar dat de tussenkomende partij dit besluit met een annulatieberoep bij de Raad van State heeft aangevochten.

De Raad heeft de heropening van de debatten bevolen en de vraag gesteld wanneer er, overeenkomstig artikel 4.5.1, §1 VCRO en artikel 5 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 sprake is van een definitieve weigering van de milieuvergunning en de partijen de mogelijkheid gegeven om een repliek te formuleren in een aanvullende nota. De verzoekende, verwerende en tussenkomende partij hebben tijdig een aanvullende nota ingediend.

3.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 18 juni 2013, waar de vordering tot vernietiging verder werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Roy VANDER CRUYSSSEN die loco advocaat Stefan WALGRAEVE verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Olivier COOPMAN die loco advocaat Veerle TOLLENAERE verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Pieter Jan VERVOORT die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De Raad heeft met het tussenarrest van 19 februari 2013 met nummer A/2013/0068 het verzoek tot tussenkomst van de nv [REDACTED] ontvankelijk verklaard.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen.

IV. FEITEN

Voor het volledige feitenrelaas verwijst de Raad naar het tussenarrest van 19 februari 2013 met nummer A/2013/0068.

Op 4 april 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimtelijke Ordening een

aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een windpark bestaande uit 4 windturbines en 2 middenspanningscabines”.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘Dendermonde’, gelegen in agrarisch gebied.

De Interdepartementale Windwerkgroep brengt op 16 juni 2011 een ongunstig advies uit.

Op 28 juni 2011 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zele een ongunstig advies.

Op 12 augustus 2011 beslist de verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning te verlenen en doet hierbij de volgende overwegingen gelden:

“...

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De principiële rechtsgrond voor het project dient — zoals reeds hoger aangegeven - gezocht in art. 4.4.9 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, waardoor met een vergunning kan worden afgeweken van de bestemmingsvoorschriften van een plan van aanleg (in casu het vigerend gewestplan, dat het project situeert in agrarisch gebied), indien daarbij gerefereerd kan worden aan ‘voor de vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bepaalde standaardtypebepalingen’..

In de rubriek ‘Afwijkings- en uitzonderingsbepalingen’ werd de inhoudelijke samenhang tussen de decretale bepalingen en het overeenkomstig type-voorschrift voor de categorie van gebiedsaanduiding ‘Landbouw’, vanuit de specifieke concordantieregeling uitvoerig toegelicht.

De inplanting van de turbines WT1, WT2 en WT4 is conform met de omzendbrief. Er wordt aansluiting gezocht met een bestaand industrieterrein en met hoogspanningslijnen. Duurzame Landbouwonwikkeling en de interdepartementale windwerkgroep stellen dat er prioritair moet onderzocht worden in welke mate deze windturbines op het industrieterrein zelf kunnen ingeplant worden. ██████ toont in een nota aan dat dit effectief is gebeurd. Er zijn diverse redenen waarom de industriezone geen ruimte biedt voor de inplanting van windturbines:

- Er zijn een groot aantal verspreide (zonevreemde) woningen gelegen op het industrieterrein*
- De vrij grote bezetting van het industrieterrein zorgt ervoor dat er nog weinig tot geen beschikbare ruimte aanwezig is*
- In de industriezone bevindt zich een hoogspanningsstation waarvan een veiligheidsafstand dient aangehouden te worden*
- De woonkern Durmen en de woonkern Langeveld die zich rond het industrieterrein bevinden en waarvan de nodige afstand moet gehouden worden.*

Er werden contacten gelegd met verscheidene bedrijven maar zonder resultaat: er was geen ruimte meer; de nabijheid van bedrijfswoningen speelt een rol; men vreest dat het bedrijf niet meer kan uitgebreid worden.

WT3 wordt diep in het landschap ingeplant en kent een min of meer geïsoleerde inplanting, wat het omgevende landschap niet ten goede komt. De tussenafstand tot de overige windturbines is beduidend ruimer dan bij de turbines WT1, WT2 en WT4, waardoor WT3 geen geheel vormt met de andere turbines. WT3 wordt uit deze vergunning gesloten omdat hiermee onvoldoende tegemoet gekomen wordt aan de bundelingsprincipes van voormelde omzendbrief R0/2006/02.

Het inplanten van de turbines is conform het Provinciaal Beleidsplan Windturbines.

Er zijn geen woningen van derden gelegen op minder dan 250 m van de turbines.

De afstand tot de dichtstbijzijnde woning bedraagt:

- voor WT1: 332m*
- voor WT2: 377m*
- voor WT4: 326m*

Er kan dus ruimschoots worden voldaan aan de voorwaarden inzake geluid, gesteld in de omzendbrief "Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines" van 2006. In elk geval moeten de nodige remediërende maatregelen genomen worden om te voldoen aan bovenvermelde omzendbrief. Dit wordt opgenomen in de voorwaarden van deze vergunningsbeslissing.

Uit de slagschaduwanalyse blijken er zich geen woningen van derden binnen de 30 uur slagschaduw te bevinden,. De projectontwikkelaar dient in elk geval de nodige maatregelen te treffen zoals het installeren van een slagschaduwstelsel, om te garanderen dat steeds aan de gestelde voorwaarden inzake slagschaduw uit de bovenvermelde omzendbrief van 2006 wordt voldaan.

Het schepencollege bracht een ongunstig advies uit. Dit advies is gebaseerd op:

- De afstand tot de woningen is te klein*
- Gezondheidsproblemen*
- Aantasting van de open ruimte*
- De draagkracht van de omgeving wordt overschreden*
- De eigenaars van het perceel [REDACTED] hadden geen voorkennis dat de*

toegangsweg op hun perceel komt te liggen.

Deze aspecten werden reeds uitvoerig weerlegd in de bespreking van de bezwaarschriften. WT3 heeft inderdaad een impact op de open ruimte en wordt uit de vergunning gesloten. De 3 andere turbines vinden aansluiting bij het industriegebied en bij hoogspanningsleidingen, conform de omzendbrief.

ALGEMENE CONCLUSIE

Tegen de aanvraag zijn er, met uitsluiting van WT3, geen stedenbouwkundige bezwaren. WT3 wordt uit de vergunning gesloten.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep en het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

Met het tussenarrest van 19 februari 2013 met nummer A/2013/0068 heeft de Raad geoordeeld dat de vordering tijdig is ingesteld en dat de verzoekende partij over het vereiste belang en de vereiste hoedanigheid beschikt.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep

Met het tussenarrest van 19 februari 2013 met nummer A/2013/0068 heeft de Raad de heropening van de debatten bevolen en de vraag gesteld wanneer er sprake is van een definitieve weigering van de milieuvergunning en wanneer de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege komt te vervallen.

Er is immers komen vast te staan dat inmiddels de milieuvergunning die eveneens voor de windturbines vereist is, door de Minister van Leefmilieu werd geweigerd op 13 december 2012 doch dat de tussenkommende partij tegen dit besluit een beroep tot vernietiging heeft ingesteld bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak. Dit vernietigingsberoep is nog hangende.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat de milieuvergunning definitief geweigerd is nadat de termijn om een administratief beroep in te dienen, met toepassing van artikel 23 §3 verstreken is of nadat de milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid in beroep is geweigerd, als een dergelijk administratief beroep werd ingesteld.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 23 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: Milieuvergunningsdecreet) en stelt dat dit artikel enkel de beroepsmogelijkheden bevat tegen een beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen of door de deputatie van de provincieraad. Het vernietigingsberoep bij de Raad van State maakt geen deel uit van de administratieve beroepsmogelijkheden. De verzoekende partij is dan ook van oordeel dat het decreet duidelijk is en geen interpretatie behoeft. Volgens artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet is de milieuvergunning definitief geweigerd.

2.

De verwerende partij stelt dat de milieuvergunning niet definitief geweigerd is aangezien de aanvrager tegen deze weigering een beroep heeft ingesteld bij de Raad van State. De verwerende partij meent dat dit vaste rechtspraak is van de Raad van State en dat deze rechtspraak ook geldig blijft na de tekstuele aanpassing van artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet bij decreet van 9 november 2007.

De verwerende partij wijst er op dat de Raad van State de weigeringsbeslissing kan vernietigen. Dit heeft tot gevolg dat de weigering van de milieuvergunning retroactief uit het rechtsverkeer verdwijnt en geacht wordt nooit te hebben bestaan. Het beroep van de tussenkommende partij kan, na een eventuele vernietiging door de Raad van State, worden ingewilligd. De verwerende partij

stelt dan ook dat de stedenbouwkundige vergunning in dat geval niet als van rechtswege vervallen kan worden beschouwd.

De verwerende partij besluit dat er geen sprake is van een definitieve weigering wanneer een beroep werd ingesteld bij de Raad van State tegen de weigering van de milieuvergunning. Zij meent dan ook dat de stedenbouwkundige vergunning niet van rechtswege vervallen is.

3.

De tussenkomenende partij stelt in haar aanvullende nota dat er geen sprake is van een definitieve weigering aangezien zij de weigering van de milieuvergunning heeft aangevochten bij de Raad van State. Zij wijst op de gevestigde rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het instellen van een beroep bij de Raad van State tegen een weigering van de milieuvergunning in laatste aanleg met zich meebrengt dat deze weigering niet definitief is in de zin van artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet. De tussenkomenende partij stelt dat deze rechtspraak nog steeds geldt. Zij geeft daarbij een overzicht van de wijzigingen die inmiddels aan artikel 5 van het Milieuvergunningsdecreet werden aangebracht, maar stelt dat deze wijzigingen geen afbreuk doen aan de interpretatie van het begrip 'definitieve weigering'.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet, zoals gewijzigd en van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“Art. 5 § 1 De stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning nodig is of die onderworpen is aan de meldingsplicht, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief werd verleend of de melding niet is gedaan. Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening meldingsplichtige handelingen, wordt de uitvoerbaarheid van de stedenbouwkundige melding opgeschort.

De milieuvergunning wordt beschouwd als definitief verleend nadat de termijn om een administratief beroep in te dienen, met toepassing van artikel 23, verstreken is, of nadat de milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid in beroep is verleend als administratief beroep werd ingesteld.

Als de stedenbouwkundige vergunning wordt geschorst, gaat de termijn, vermeld in artikel 4.6.2, § 1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in op de dag dat de milieuvergunning definitief wordt verleend of de melding is gebeurd.

Als de milieuvergunning definitief wordt geweigerd, vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege. Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening Meldingsplichtige handelingen”, kunnen deze handelingen niet worden uitgevoerd.

De milieuvergunning wordt beschouwd als definitief geweigerd nadat de termijn om een administratief beroep in te dienen, met toepassing van artikel 23, § 3, verstreken is, of nadat de milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid in beroep is geweigerd als een dergelijk administratief beroep werd ingesteld.

Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt onverwijld meegedeeld aan de aanvrager en de overheid die de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend. Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt bekendgemaakt aan het publiek. De Vlaamse Regering stelt hiervoor nadere regels vast.” (eigen onderlijning)

Artikel 4.5.1 VCRO, zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“Art. 4.5.1. §1. Een stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning vereist is, wordt voor de toepassing van artikel 5, §2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning beschouwd als :

1° definitief verleend: vanaf de datum waarop van de stedenbouwkundige vergunning gebruik kan worden gemaakt overeenkomstig artikel 4.7.19, §3, artikel 4.7.23, §5, dan wel artikel 4.7.26, §4, tweede lid;

2° definitief geweigerd: vanaf de datum waarop in laatste administratieve aanleg beslist werd om de stedenbouwkundige vergunning niet af te leveren.

§2. Een stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting, waarvoor een milieuvergunning nodig is of die onderworpen is aan de meldingsplicht conform het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief werd verleend overeenkomstig artikel 5, §1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning of de melding niet is gebeurd. [Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 meldingsplichtige handelingen, wordt de uitvoerbaarheid van de melding opgeschort.]

In het geval, vermeld in het eerste lid, gaat de termijn van twee jaar, bepaald in artikel 4.6.2, §1, eerste lid, 1°, pas in op de dag dat de milieuvergunning definitief wordt verleend, respectievelijk de melding is gebeurd.

Wordt de milieuvergunning evenwel definitief geweigerd in de zin van artikel 5, §1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, dan vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege. Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt door de instantie die de milieuvergunning heeft geweigerd onverwijld meegedeeld aan de aanvrager en de overheid die de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend. [Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 meldingsplichtige handelingen, kunnen deze handelingen niet worden uitgevoerd.]” (eigen onderlijning)

2.

Met het tussenarrest van 19 februari 2013 met nummer A/2013/0068 heeft de Raad aan de partijen de mogelijkheid geboden standpunt in te nemen omtrent de vraag wanneer er overeenkomstig artikel 4.5.1, §1 VCRO en artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 sprake is van een definitieve weigering van de milieuvergunning, en dit gelet op het feit dat inmiddels de tussenkomende partij bij de Raad van State een vernietigingsberoep heeft ingesteld tegen de door de Minister geweigerde milieuvergunning.

De verzoekende partij meent dat de milieuvergunning definitief geweigerd is, terwijl de verwerende en tussenkomende partij menen dat de weigering niet definitief is door het ingestelde beroep bij de Raad van State. De verwerende en tussenkomende partij baseren zich hierbij op de gevestigde rechtspraak van de Raad van State.

De Raad stelt echter vast dat de rechtspraak van de Raad van State waarnaar verwezen wordt, dateert van vóór de wijziging van artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet bij decreet van 9 november 2007 of zelfs nog van vóór het wijzigingsdecreet van 19 mei 2006.

3.

Het oorspronkelijke, op 28 juni 1985 geldende, artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet bepaalde : *“... Wordt de milieuvergunning evenwel geweigerd dan vervalt de bouwvergunning van rechtswege op de dag van de weigering in laatste aanleg...”*

Dit oorspronkelijk artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet bepaalde niet wanneer een milieuvergunning als definitief ‘verleend’ moest beschouwd worden.

Door de decretale wijziging van 19 mei 2006 werd het begrip ‘definitief verleend’ uitdrukkelijk opgenomen in artikel 5 van het Milieuvergunningsdecreet.

De milieuvergunning werd als ‘definitief verleend’ beschouwd *“wanneer geen administratief beroep meer mogelijk is bij een vergunningverlenende overheid en de termijn voor indiening van een beroepsprocedure met vordering tot schorsing en/of vernietiging bij de Raad van State is verstreken. Ingeval een beroepsprocedure tot schorsing bij de Raad van State is ingediend, wordt de milieuvergunning als definitief verleend vanaf de afwijzing van de vordering tot schorsing”*.

Met betrekking tot de weigering werd gesteld: *“wordt de milieuvergunning evenwel geweigerd, dan vervalt de bouwvergunning of stedenbouwkundige vergunning als bedoeld in artikel 99, §1, 1°, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van rechtswege op de dag van de weigering in laatste aanleg”* (eigen onderlijning).

Dit artikel zorgde voor verschillende interpretaties. De Raad van State stelde meermaals dat een beroep bij de Raad van State tegen een geweigerde milieuvergunning in laatste aanleg ervoor zorgde dat een milieuvergunning niet als ‘definitief geweigerd’ kon beschouwd worden.

Op deze rechtspraak is veel kritiek gekomen omdat deze economisch ongunstig is en geen rechtszekerheid creëert. Tegen de decreetswijziging van 19 mei 2006 werd ook een beroep tot vernietiging ingediend bij het toenmalige Arbitragehof, doch na de decreetswijziging van 9 november 2007 werd van dit beroep afstand gedaan.

4.

In de memorie van toelichting bij het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat de verhouding tussen de milieuvergunning en bouwvergunning betreft (Parl. St. VI. Parl., 2006-2007, stuk 1239, nr. 1, p 4) werd het volgende gesteld:

“... ”

Met de wijziging van artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning wordt ervoor geopteerd om de klassieke rechtsleer en rechtspraak in de tekst te vertalen: een vergunning is definitief zodra de administratieve overheid in laatste aanleg heeft beslist. Dat is immers de enige manier om technisch binnen een redelijke termijn duidelijkheid en rechtszekerheid te verschaffen aan de vergunningaanvrager. Bovendien wordt vastgesteld dat bedrijven onder de huidige regeling vanuit economisch-concurrentieel oogpunt benadeeld kunnen worden. Concurrerende bedrijven kunnen elkaar namelijk stokken in de wielen steken middels (kennelijk) ongegronde verzoeken tot schorsing bij de Raad van State.

De voorgestelde systematiek kan niet tot gevolg hebben dat een persoon die bouwwerken aanvat op grond van een afgeleverde stedenbouwkundige vergunning, terwijl er een schorsingsverzoek tegen een milieuvergunning loopt bij de Raad van State; achteraf (met name bij de schorsing dan wel de vernietiging van de milieuvergunning door

de Raad van State) met een succes een schadeclaim indient, gericht tegen de overheid die de bouwvergunning heeft afgeleverd. ■■■■■■ geldt dit ook voor het in exploitatie nemen van een inrichting waarvoor een milieuvergunning werd afgeleverd terwijl er nog een procedure loopt bij de Raad van State tegen de corresponderende stedenbouwkundige vergunning.

De bouwheer of exploitant draagt immers het volle risico bij het aanvangen van bouwwerken, respectievelijk exploitatie, tijdens de looptijd van een beroepsprocedure bij de Raad van State tegen de aan de stedenbouwkundige vergunning gekoppelde milieuvergunning of aan de milieuvergunning gekoppelde stedenbouwkundige vergunning.

...”

Ook tijdens de bespreking in de commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed werd omtrent de koppelingsproblematiek het volgende gesteld (Parl. St. VI. Parl. 2006-2007, stuk 1239, nr. 2, p. 4):

“... ”

Tegen de decretale wijziging van 19 mei 2006 werd door een groep van bedrijven een beroep tot vernietiging ingediend bij het toenmalige Arbitragehof, nu het Grondwettelijk Hof. De indieners van het beroep voeren onder meer aan dat de regeling een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel en de bevoegdheidsverdeling tussen de federale overheden en de gewesten. De wijziging zou ook geen zekerheid bieden over de termijn waarbinnen de aanvragers kunnen verwachten dat een vergunning wordt verleend, aangezien de procedure voor de Raad van State niet aan termijnen is gebonden en een uitspraak in complexe dossiers soms langer dan zes maanden op zich laat wachten. De bedrijven vreesden ook dat de bepaling zou kunnen worden misbruikt in de concurrentiestrijd: een verzoek tot schorsing zou kunnen worden ingediend tegen de inrichting van een concurrent om het gebruik van de vergunning te vertragen.

De indieners van het voorliggend voorstel van decreet houden rekening met een eventuele uitspraak van het Grondwettelijk Hof die deze argumenten zou aanvaarden en stellen daarom een nieuwe bepaling voor. In het voorstel van decreet wordt ervoor geopteerd de klassieke rechtsleer in de tekst te vertalen: een vergunning is definitief zodra de administratieve overheid in laatste aanleg heeft beslist. Die bepaling zou enerzijds moeten verhelpen aan de rechtsonzekerheid die bestond voor de decreetswijziging van mei 2006 en anderzijds aan de vergunningaanvrager binnen een redelijke termijn duidelijkheid verschaffen.(eigen onderlijning)

...”

Met het decreet van 9 november 2007 werd in artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet iedere verwijzing naar een procedure voor de Raad van State weggelaten en werd gesteld dat er sprake is van een ‘definitieve weigering’ “hetzij na het verstrijken van de termijn voor het indienen van een administratief beroep tegen de weigering van de milieuvergunning in eerste aanleg, overeenkomstig artikel 23, hetzij, indien een dergelijk administratief beroep werd ingesteld, vanaf de weigering van de milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid in beroep”

In 2010 werd artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet nogmaals aangepast, doch dit betrof slechts een cosmetische ingreep om de tekst VCRO-conform te maken.

5.

Er is dus sprake van een definitieve weigering van de milieuvergunning wanneer de termijn om administratief beroep in te stellen, zoals bepaald in artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet, is verstreken, of nadat de vergunningverlenende overheid de milieuvergunning in graad van administratief beroep heeft geweigerd.

Artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt:

“Artikel 23.

§ 1

Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen, kan beroep worden ingediend bij de deputatie van de provincieraad, die uitspraak doet binnen een termijn van vier maanden na de ontvangst van het beroepsschrift.

§ 2

Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de deputatie van de provincieraad, kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse regering, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepsschrift.

...”

De Raad oordeelt dat het instellen van een beroep bij de Raad van State tegen de weigering van de milieuvergunning geen invloed heeft op het definitieve weigeringskarakter van die milieuvergunning. De Raad stelt vast dat de minister van Leefmilieu de milieuvergunning heeft geweigerd en dit is de vergunningverlenende overheid in graad van administratief beroep. De Raad dient ook vast te stellen dat het door de tussenkomende partij bij de Raad van State ingestelde vernietigingsberoep geen administratief beroep is in de zin van artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet.

De tussenkomende partij, en hierin gevolgd door de verwerende partij, geven aan artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet en de daarin opgenomen definitie van “definitief geweigerd” een interpretatie die lijnrecht ingaat tegen niet enkel de woordelijke tekst van het artikel, maar ook tegen de parlementaire voorbereiding die niets aan duidelijkheid overlaat.

De definitie van artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet is gewijzigd met het oog op het verschaffen van meer duidelijkheid en rechtszekerheid aan de vergunningaanvrager. Het is dan ook tegen de geest van het decreet om te stellen dat het beroep bij de Raad van State het definitieve weigeringskarakter van de milieuvergunning aantast. Door de definitieve weigering van de milieuvergunning is de stedenbouwkundige vergunning overeenkomstig artikel 4.5.1 VCRO van rechtswege vervallen.

De vordering is dan ook zonder voorwerp geworden, aangezien de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege vervallen is.

VI. KOSTEN VAN HET GEDING

De oorzaak van het teloorgaan van het voorwerp van het beroep tot vernietiging kan niet aan de verzoekende partij, noch aan de verwerende partij worden toegeschreven. Het komt de Raad daarom passend voor om de kosten van het geding, meer specifiek het door de verzoekende partij betaalde rolrecht, ten laste van de tussenkomende partij te leggen. Zij wordt beschouwd als de in het ongelijk gestelde partij overeenkomstig artikel 4.8.26, §2 VCRO.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan voorwerp.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, ten laste van de tussenkomende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100,00 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 16 juli 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Hildegard PETTENS

Hilde LIEVENS